31995L0053

8.11.1995 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 265/17

DYREKTYWA RADY 95/53/WE

z dnia 25 października 1995 r.

ustalająca zasady dotyczące organizacji urzędowych inspekcji w zakresie żywienia zwierząt

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

żywienie zwierząt stało się bardzo ważnym elementem rolnictwa wspólnotowego;

przyjęcie na szczeblu wspólnotowym zasad dotyczących organizacji urzędowych inspekcji w zakresie żywienia zwierząt pomaga zabezpieczyć zdrowie zwierząt, zdrowie ludzi oraz środowisko naturalne, zapewnić uczciwość transakcji handlowych oraz chronić interesy konsumentów;

należy ustanowić zasady przeprowadzania urzędowych inspekcji pasz ze względu na bardzo szeroki asortyment używanych produktów, ogromną ilość partii towarów będących przedmiotem obrotu, zintegrowaną strukturę sektora oraz, w szczególności, potrzebę zapewnienia zarówno pożywności pasz spożywanych przez zwierzęta jak i jakości artykułów żywnościowych;

w celu osiągnięcia powyższego celu, zasady ustanowione w niniejszej dyrektywie powinny obejmować wszystkie produkty i substancje stosowane w żywieniu zwierząt we Wspólnocie; w związku z powyższym powinny być przeprowadzane inspekcje obejmujące produkty przywożone do Wspólnoty lub dopuszczane do swobodnego obrotu we Wspólnocie;

definicja pojęcia „właściwy organ" nie powstrzymuje Państw Członkowskich od delegowania, w całości lub w części, odpowiedzialności organu w zakresie przeprowadzania urzędowych inspekcji w zakresie żywienia zwierząt, pod warunkiem że inspekcje nadal przeprowadzane będą pod jego nadzorem;

w celu zapewnienia skuteczności inspekcji powinno przeprowadzać się je regularnie; nie mogą ograniczać się do przedmiotu, etapu czy okresu w którym są przeprowadzane; inspekcje powinny przybierać odpowiednie formy zapewniające ich skuteczność;

w celu uniknięcia obchodzenia procedur inspekcyjnych, konieczne jest zapewnienie, że zamiar wywozu produktu ze Wspólnoty nie będzie podstawą wyłączenia produktu spod właściwej inspekcji przez Państwa Członkowskie;

produkty z państw trzecich powinny podlegać wyrywkowym kontrolom dokumentacyjnym i indentyfikacyjnym przy wwozie do Wspólnoty;

należy ustanowić przepisy umożliwiające Państwom Członkowskim wyznaczenie punktów wjazdowych w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzenia inspekcji produktów, nie uchybiając innym przepisom legislacji wspólnotowej, w szczególności dyrektywom 90/675/EWG ([4]) oraz 92/118/EWG ([5]) dotyczącym warunków kontroli weterynaryjnej i inspekcji zdrowia zwierząt;

należy ustanowić zasady regulujące organizację i kroki podejmowane po przeprowadzeniu kontroli bezpośrednich dokonywanych przez właściwe organy;

w odniesieniu do handlu wewnątrz Wspólnoty, należy położyć nacisk na kontrole przeprowadzane w miejscu pochodzenia; jednakże w razie domniemania nieprawidłowości, kontrolę można wyjątkowo przeprowadzić podczas tranzytu produktów lub na miejscu przeznaczenia;

niniejsze rozwiązanie wymaga większego zaufania do inspekcji przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie wysyłające; Państwa Członkowskie wysyłające powinny zapewnić, że kontrole przeprowadzane są we właściwy sposób;

należy ustanowić przepisy regulujące działania podejmowane w wypadku, gdy kontrola ujawni, że przesyłka jest nieprawidłowa;

do celów zagwarantowania skuteczności, Państwa Członkowskie wysyłające zapewniają, że produkty spełniają zasady wspólnotowe; w razie naruszeń Komisja powinna być zdolna do podjęcia działań, we współpracy z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, w szczególności do kontroli na miejscu i podejmowania środków stosownych do sytuacji;

([1]) Dz.U. C 313 z 19.11.1993, str. 10.
([2]) Dz.U. C 128 z 9.5.1994, str. 97.
([3]) Dz.U. C 127 z 7.5.1994, str. 10.
([4]) Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1601/92 (Dz.U. L 173 z 27.6.1992, str. 13).
([5]) Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/723/WE (Dz.U. L 288 z 9.11.1994, str. 48).

zgodnie z dyrektywą Rady 70/373/EWG ([1]), wszystkie metody pobierania próbek oraz przeprowadzania analiz niezbędne do dokonywania urzędowych kontroli pasz powinny być przyjęte na szczeblu wspólnotowym;

chociaż przedsiębiorstwa nie powinny posiadać prawa przeciwstawiania się przeprowadzaniu inspekcji, tym niemniej ich słuszne prawa powinny być przestrzegane, w szczególności prawo do zachowania tajemnicy produkcji oraz prawo do odwołania;

organy odpowiedzialne za przeprowadzanie inspekcji mogą różnić się w poszczególnych Państwach Członkowskich; w związku z powyższym konieczne jest opublikowanie listy organów właściwych z danej dziedziny w każdym Państwie Członkowskim, z określeniem ich właściwości terytorialnej oraz wskazaniem laboratoriów uprawnionych do przeprowadzania analiz w związku z takimi inspekcjami;

chociaż zasadniczo opracowanie programów inspekcji należy do Państw Członkowskich, z punktu widzenia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego niezbędnym jest przygotowanie wspólnych programów również na szczeblu wspólnotowym;

zadanie przyjmowania środków stosowania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustala zasady regulujące przeprowadzanie urzędowych inspekcji w zakresie żywienia zwierząt.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez naruszenia bardziej szczegółowych zasad wspólnotowych, w szczególności wspólnotowych zasad celnych oraz wspólnotowych zasad weterynaryjnych.

([1]) Dz.U. L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 (Dz.U. L 362 z 31.12.1985, str. 8).

Artykuł 2

1. Użyte w niniejszej dyrektywie określenia oznaczają:

a) „inspekcja urzędowa w zakresie żywienia zwierząt", zwana dalej „inspekcją" – inspekcję przeprowadzaną przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z przepisami wspólnotowymi ustanowionymi w:

— dyrektywie Rady 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 r. dotyczącej dodatków paszowych ([2]),

— dyrektywie Rady 74/63/EWG z dnia 17 grudnia 1973 r. w sprawie ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów substancji i produktów niepożądanych w paszach ([3]),

— dyrektywie Rady 77/101/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. w sprawie wprowadzania do obrotu materiałów paszowych ([4]),

— dyrektywie Rady 79/373/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu mieszanek paszowych ([5]),

— dyrektywie Rady 82/471/EWG z dnia 30 czerwca 1982 r. dotyczącej niektórych produktów stosowanych w żywieniu zwierząt ([6]),

— dyrektywie Rady 93/74/EWG z dnia 13 września 1993 r. w sprawie pasz przeznaczonych do szczególnych potrzeb żywieniowych ([7]), oraz

— innych zasadach z zakresu żywienia zwierząt zawierających przepisy dotyczące urzędowych inspekcji przeprowadzanych zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy;

b) „kontrola dokumentacji" – weryfikację dokumentów towarzyszących produktowi lub jakichkolwiek informacji podanych na produkcie;

c) „kontrola identyfikacyjna" – weryfikację, jedynie poprzez kontrolę wizualną, zgodności między dokumentami, oznakowaniem a produktami;

d) „kontrola bezpośrednia" – kontrolę samego produktu, włączając, w miarę potrzeby, pobieranie próbek i badanie laboratoryjne;

e) „produkt" – pasze i wszystkie substancje wykorzystywane w żywieniu zwierząt;

f) „właściwy organ" – organ Państwa Członkowskiego odpowiedzialny za przeprowadzanie urzędowych kontroli w zakresie żywienia zwierząt;

g) „przedsiębiorstwo" – jakiekolwiek przedsiębiorstwo produkujące lub wytwarzające produkt lub dysponujące produktem w fazie przejściowej przed wprowadzeniem go do obrotu lub wprowadzające produkt do obrotu;

([2]) Dz.U. L 270 z 14.12.1970. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/77/WE (Dz.U. L 350 z 31.12.1994, str. 113).
([3]) Dz.U. L 38 z 11.2.1974, str. 31. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/16/WE (Dz.U. L 104 z 23.4.1994, str. 32).
([4]) Dz.U. L 32 z 3.2.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 48).
([5]) Dz.U. L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/74/EWG (Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23).
([6]) Dz.U. L 213 z 21.7.1982, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/74/EWG (Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23).
([7]) Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23.

h) „wprowadzanie do obrotu" – posiadanie produktów z zamiarem ich sprzedaży lub rozporządzenia w inny sposób na rzecz osób trzecich, w formie darowizny lub odpłatnie, jak również sprzedaż i inne formy rozporządzania produktami.

2. Stosuje się, w miarę potrzeby, definicje zawarte w legislacji wspólnotowej odnoszące się do dziedziny żywienia zwierząt.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki zapewniające przeprowadzanie inspekcji zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Państwa Członkowskie nie wyłączają produktu spod właściwej inspekcji na podstawie zamiaru przeznaczenia go do wywozu.

Artykuł 4

1. Inspekcje przeprowadza się:

a) w regularnych odstępach czasu;

b) w przypadku podejrzenia braku zgodności;

c) z zastosowaniem środków proporcjonalnych do pożądanego celu, w szczególności w zależności od przewidywanego ryzyka oraz zdobytego doświadczenia.

2. Inspekcje obejmują wszystkie etapy produkcji i wytwarzania, fazy pośrednie przed wprowadzeniem do obrotu, łącznie z przywozem, oraz stosowanie produktów.

Właściwy organ wybiera etap lub etapy najbardziej odpowiednie dla zamierzonego celu inspekcji.

3. Ogólną zasadą jest, że inspekcje przeprowadza się bez wcześniejszego ostrzeżenia.

4. Inspekcje obejmują również zastosowania zabronione w żywieniu zwierząt.

ROZDZIAŁ II

PRZYWÓZ Z PAŃSTW TRZECICH

Artykuł 5

Z zastrzeżeniem przepisu art. 4 ust. 1 Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w momencie wprowadzania produktów na obszar celny Wspólnoty właściwe organy poddały je kontroli dokumentacji w odniesieniu do każdej partii oraz wyrywkowym kontrolom identyfikacyjnym w celu zweryfikowania:

— ich rodzaju,

— ich pochodzenia,

— geograficznego miejsca przeznaczenia,

w celu określenia procedury celnej mającej do nich zastosowanie.

Artykuł 6

Do celów kontroli przewidzianych w art. 5 Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć określone punkty wjazdowe na swoje terytoria dla różnych rodzajów produktów.

W tym samym celu Państwa Członkowskie mogą żądać zawiadomienia ich z wyprzedzeniem o wysłaniu produktów do konkretnego punktu wjazdowego.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewniają zgodność produktów przeprowadzając wyrywkowe kontrole bezpośrednie przed wprowadzeniem ich do obrotu.

Artykuł 8

1. W przypadku, gdy kontrole wykazują, że produkty nie spełniają wymogów ustanowionych zasad, Państwo Członkowskie zakazuje ich wjazdu lub wprowadzenia do obrotu i nakazuje odesłanie ich z obszaru wspólnotowego; Państwo Członkowskie informuje niezwłocznie Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o odrzuceniu produktów ze wskazaniem stwierdzonych naruszeń.

2. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 1 Państwa Członkowskie mogą upoważnić, na warunkach ustanowionych przez właściwy organ, do przeprowadzenia jednej z następujących czynności:

— doprowadzenia produktu do zgodności z istniejącymi wymogami w ustalonym ostatecznym terminie, lub

— odkażenia, w miarę potrzeby, lub

— przetworzenia w inny właściwy sposób, lub

— użycia do innych celów, lub

— zniszczenia produktów.

Państwa Członkowskie zapewniają, że czynności wymienione w akapicie pierwszym nie spowodują żadnych niekorzystnych skutków dla zdrowia ludzi i zwierząt lub dla środowiska naturalnego.

3. Koszty poniesione w związku z podjęciem środków zgodnie z ust. 1 i 2 pokrywane są przez upoważnionego posiadacza lub jego przedstawiciela.

Artykuł 9

1. W przypadku gdy nie wprowadza się produktów do obrotu na terytorium Państwa Członkowskiego, które przeprowadza kontrole określone w art. 5 i, w miarę potrzeby, kontrole bezpośrednie, to Państwo Członkowskie wydaje zainteresowanej osobie dokument wskazujący rodzaj przeprowadzonej kontroli i jej wynik. Dokumenty handlowe zawierają informację o tym dokumencie.

Jednakże nie wpływa to na prawo Państwa Członkowskiego docelowego do przeprowadzania wyrywkowych kontroli produktów.

2. Dokument wzorcowy i, w miarę potrzeby, szczegółowe zasady stosowania ust. 1 przyjmuje się, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, przed dniem 30 kwietnia 1998 r.

ROZDZIAŁ III

WYMIANA HANDLOWA WE WSPÓLNOCIE

Artykuł 10

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że produkty przeznaczone do wysyłki do innego Państwa Członkowskiego badane są z taką samą starannością, jak te, przeznaczone do wprowadzenia do obrotu na ich własnym terytorium.

Sekcja 1

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ przeprowadza inspekcje przedsiębiorstw w celu stwierdzenia wypełniania przez nie ich zobowiązań wynikających z przepisów wspólnotowych oraz spełniania wymogów wspólnotowych przez produkty przeznaczone do obrotu.

2. Jeśli istnieją podstawy uzasadniające podejrzenie niespełniania wymogów, właściwy organ przeprowadza konieczne inspekcje, a jeżeli podejrzenie potwierdzi się, podejmuje odpowiednie środki.

Sekcja 2

Inspekcja w miejscu przeznaczenia

Artykuł 12

1. Właściwy organ Państwa Członkowskiego docelowego może, w miejscach docelowych, sprawdzić zgodność produktu z przepisami art. 2 ust. 1 lit. a) za pomocą niedyskryminacyjnych kontroli wyrywkowych.

2. Jednakże, jeśli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytowego lub Państwa Członkowskiego docelowego posiada informacje, z której wynika podejrzenie naruszenia, można przeprowadzać kontrole również podczas transportu produktów przez terytorium tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 13

1. Jeżeli w czasie kontroli przeprowadzonej w miejscu docelowym przesyłki lub w czasie transportu, Państwo Członkowskie ustali niespełnianie przez produkty warunków ustanowionych w przepisach art. 2 ust. 1 lit. a), podejmie odpowiednie środki i formalnie zażąda od nadawcy, odbiorcy lub innej uprawnionej osoby, dokonania, na warunkach ustanowionych przez właściwy organ, następujących czynności:

— doprowadzenia produktu do zgodności z istniejącymi wymaganiami w ustalonym ostatecznym terminie, lub

— odkażenia, w miarę potrzeby, lub

— przetworzenia w inny właściwy sposób, lub

— użycia do innych celów, lub

— odesłania do kraju pochodzenia, po poinformowaniu właściwego organu kraju pochodzenia przedsiębiorstwa, lub

— zniszczenia produktów.

2. Koszty poniesione w związku z podjęciem środków zgodnie z ust. 1 pokrywa nadawca lub inna uprawniona osoba, włączając, w miarę potrzeby, odbiorcę.

Sekcja 3

Współpraca w przypadkach wystąpienia naruszeń

Artykuł 14

W razie zniszczenia, użycia do innych celów, odesłania do kraju pochodzenia lub odkażenia produktów zgodnie z art. 13 ust. 1, Państwo Członkowskie docelowe niezwłocznie kontaktuje się z Państwem Członkowskim nadającym. W innych przypadkach Państwo Członkowskie docelowe może skontaktować się z Państwem Członkowskim nadającym. Państwo Członkowskie nadające podejmie wszelkie niezbędne środki i poinformuje Państwo Członkowskie docelowe o rodzaju i wyniku przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i ich uzasadnieniu.

Jeśli Państwo Członkowskie docelowe obawia się, że podjęte środki są nieodpowiednie, obydwa Państwa Członkowskie poszukują rozwiązań i środków poprawy sytuacji; w miarę potrzeby, może to obejmować przeprowadzenie wspólnej inspekcji na miejscu.

W przypadku, gdy inspekcje przeprowadzane zgodnie z art. 12 wykazują powtarzające się nieprawidłowości, Państwo Członkowskie docelowe informuje Komisję i inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 15

1. Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego docelowego lub z własnej inicjatywy, biorąc pod uwagę rodzaj stwierdzonych naruszeń, może:

— wysłać przedstawicieli, we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim, do odnośnego przedsiębiorstwa,

— zażądać od Państwa Członkowskiego nadającego zaostrzenia kontroli produktów pochodzących z odnośnego przedsiębiorstwa.

2. Komisja informuje zainteresowane Państwa Członkowskie o dokonanych ustaleniach.

Do czasu dokonania ustaleń przez Komisję, Państwo Członkowskie nadające musi, na prośbę Państwa Członkowskiego docelowego, zaostrzyć kontrole produktów pochodzących z odnośnego przedsiębiorstwa.

Państwo Członkowskie docelowe może ze swojej strony zaostrzyć kontrole produktów pochodzących z tego samego przedsiębiorstwa.

3. Komisja może dokonać przeglądu sytuacji w ramach Komitetu, określonego w art. 23. Może podjąć niezbędne decyzje, włączając w to decyzje odnoszące się do przepływu produktów wewnątrz Wspólnoty, zgodnie z procedurą ustanowioną w tym samym artykule.

Sekcja 4

Inspekcje w gospodarstwach rolnych

Artykuł 16

Państwa Członkowskie gwarantują, że właściwy organ ma dostęp do miejsc, w których prowadzona jest produkcja rolna oraz do miejsc, w których produkty są wytwarzane lub stosowane, w celu przeprowadzenia wymaganych kontroli.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zapewniają przeprowadzanie inspekcji w taki sposób, aby zminimalizować opóźnienia w dostawie produktów oraz aby inspekcje nie powodowały nieuzasadnionych przeszkód w ich wprowadzaniu do obrotu.

2. Państwa Członkowskie zastrzegają zachowanie tajemnicy zawodowej przez urzędników odpowiedzialnych za inspekcje.

Artykuł 18

1. W przypadku pobierania próbek produktów do analizy, Państwa Członkowskie przyjmują przepisy niezbędne do:

— zapewnienia, że podmioty poddane kontrolom uprawnione są do wydania w ich sprawie drugiej opinii,

— zapewnienia, że urzędowo zapieczętowane odnośne próbki są zabezpieczone.

2. Państwa Członkowskie sporządzają wykaz laboratoriów odpowiedzialnych za wykonywanie analiz; zapewniają, że laboratoria wyznaczone są na podstawie ich możliwości diagnostycznych.

3. Państwa Członkowskie zapewniają pobieranie próbek oraz ich analizę zgodnie z zasadami wspólnotowymi.

Jednakże w razie braku zasad i metod wspólnotowych, Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby inspekcje były przeprowadzane:

— zgodnie z normami uznanymi przez organy międzynarodowe,

— w razie braku takich norm, zgodnie z naukowo uznanymi zasadami krajowymi spełniającymi ogólne zasady Traktatu.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 19

Każde Państwo Członkowskie podejmie środki w celu zapewnienia, że wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy są w pełni stosowane. Należy ustanowić kary na wypadek niewykonywania powyższych środków. Kary powinny być skuteczne, współmierne do celu oraz o odpowiednim skutku odstraszającym.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo odwoływania się, istniejące na mocy obowiązujących przepisów Państw Członkowskich, od decyzji właściwych organów.

W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów decyzje podjęte przez właściwy organ oraz uzasadnienia takich decyzji powinny być podane do wiadomości zainteresowanemu podmiotowi lub jego przedstawicielowi.

Na wniosek zainteresowanego podmiotu lub jego przedstawiciela wspomniane decyzje wraz z uzasadnieniem podawane są na piśmie z pouczeniem o prawie do odwołania się przysługującym na mocy obowiązujących przepisów Państwa Członkowskiego dokonującego inspekcji oraz z pouczeniem o procedurze i terminach mających zastosowanie.

Artykuł 21

Po roku od wejścia w życie niniejszej dyrektywy każde Państwo Członkowskie poinformuje Komisję o:

— właściwym organie lub organach, ich właściwości miejscowej i rzeczowej,

— laboratorium lub laboratoriach określonych w art. 18 ust. 2,

— w miarę potrzeby, wykazie punktów wjazdowych określonych w art. 6.

Powyższe informacje, z późniejszymi zmianami, publikuje się w serii „C" *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 22

1. Najpóźniej do dnia 1 października 1998 r. Państwa Członkowskie sporządzą programy określające krajowe środki podejmowane do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy.

Programy uwzględniają szczególną sytuację każdego Państwa Członkowskiego oraz wymieniają rodzaj i częstotliwość inspekcji, które są przeprowadzane regularnie.

2. Przed dniem 1 kwietnia każdego roku, a przed dniem 1 kwietnia 2000 r. po raz pierwszy, Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszystkie istotne informacje dotyczące wykonywania w roku poprzednim programów określonych w ust. 1, wyszczególniając:

— kryteria stosowane przy sporządzaniu programów,

— ilość i rodzaj przeprowadzonych inspekcji,

— wyniki inspekcji, w szczególności liczbę i rodzaj stwierdzonych naruszeń,

— działania podjęte w razie stwierdzenia naruszeń.

3. Przed dniem 1 października każdego roku, a przed dniem 1 października 2000 r. po raz pierwszy, Komisja przedkłada ogólne sprawozdanie podsumowujące, dotyczące wyników inspekcji przeprowadzonych na szczeblu wspólnotowym, łącznie z wnioskiem zalecenia dotyczącego wspólnego programu inspekcji na rok następny, do przyjęcia zgodnie z procedurą określoną w art. 23. Zalecenie może zostać zmienione w terminie późniejszym, zgodnie z wymogami wykonania wspólnego programu.

Wspólny program określa w szczególności priorytety służące jego wykonaniu.

W informacjach przewidzianych w ust. 2 należy uwzględnić oddzielną sekcję poświęconą wykonaniu wspólnego programu.

Artykuł 23

1. Komisję wspiera Stały Komitet ds. Pasz utworzony na mocy decyzji 70/372/EWG [1], zwany dalej „Komitetem".

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wydaje opinię w sprawie projektu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie projektowane środki jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeśli projektowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, które mają być podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od dnia wystąpienia do Rady, Rada nie podejmuje decyzji, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 kwietnia 1998 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 25 października 1995 r.

W imieniu Rady

L. ATIENZA

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 170 z 3.8.1970, str. 1.